

27. Jul. 1844

FACTS

Date:

27. Jul. 1844

Page number:

Dagbog B, side 113

TRANSCRIPTION

Vognstrup 27 July 44

Nu er jeg da, hvad man kalder: fri – Friheden er jo en Lykke, men jeg er dog ikke lykkelig; hvor gjerne skulde jeg have baaret de Baand, som Enhver villigt paalægger sig, hvor yndigt skulde det Liv have været, naar vor Kjærlighed udfoldede sig og skabte Glæde, jeg aldrig har smagt. Det er forbi, og for mig, som om dette Haab var qvalt for stedse. Ogsaa jeg havde mangel Leilighed til at blive forelsket, jeg har holdt mig fri derfor, thi jeg turde Intet bygge derpaa. Naar jeg tænker efter, da er det egentligt dem, jeg fandt elskværdigst, som alt havde i en Mands Kjærlighed fundet Hvile; i deres Sind og Væsen var meest Harmoni; men en saadan [Pige] kunde jeg jo ikke attraae; hun, hvem jeg maatte løfte mine Øine til maatte jo have den Mangel, som Kjærlighedsønsket giver, føle det samme Savn, som jeg selv. Ved vor Forbindelse skulde hun uddannes til det hulde Væsen, hvorom jeg har drømt. Ligesom jeg ved hende skulde luttres og blive bedre. Det er anseet for galt af mig at tænke saa, jeg kan endnu ikke anderledes. Nu vil [jeg] da nyde min Frihed, min Armod. Ikke mere vil jeg tænke paa, hvad der er skeet, eller bekymre mig om, hvad Andre dømme derom. Jeg er grusom viist tilbage til mig selv, der at finde Alt, nu vel! jeg vil leve for mig selv, blive Egoist og maaskee en grundig, fuldkommen – Pebersvend. –

Vagnstrup, 28 Juli 49

113

Nu er j, hvad man kaldte: fri — Frihed er jo en lykke,
men j er dog ikke lykkelig; hvor gjerne stule j have haaret
de Bænd, som Eskeus villygt pærlagge sig, hvor gjindigt skulde
det Liv have været, naar vor Kjerlighed indfæddede sig og skabte
Gleden, j aldrig her smagte. Det er fort, og for mig, som
om dette pleab var gælt for etiden. Og nu j havde mangen
Lidighed til at blive forelsket, j har holdt mig fri derfor,
thi j turde bestemt bygge der paa. Naar j tænker efter, da er
det egentligst dem, j fandt afskæddiget, som alt havde i en
Mands Kjerlighed fundet blide; i deres Sind og Væsen
var meest bløddom; men en saadan ^{Pige} kunde j jo ikke
attrahere; him, hvem j maatte lift mine Pine til maatte
j have den Mangel, som Kjerligheds ønsket gives, jels
det saen me Lævn, som j selv. Med vor Forbindelse skulde
him ind danne til det det vilde Væsen, hvorfor j har
samt. Ligesom j selv kunde skulde lindre og blive helat.
Det er anseet for gælt af mig at tænke saa, j kan end
en ikke anderledes. Nu vil da mig min Frihed, min
Armod. Men mere vil j tænke paa, hvad der er sket, eller
betjænte mig om, hvad Anden demmer derom. J er
gnsom vist takke til mig selv, saa at finde Alt;
men vel! j vil leve for mig selv, blive Eget og
maaskee en genindig, fiddkommen — Pederslund.